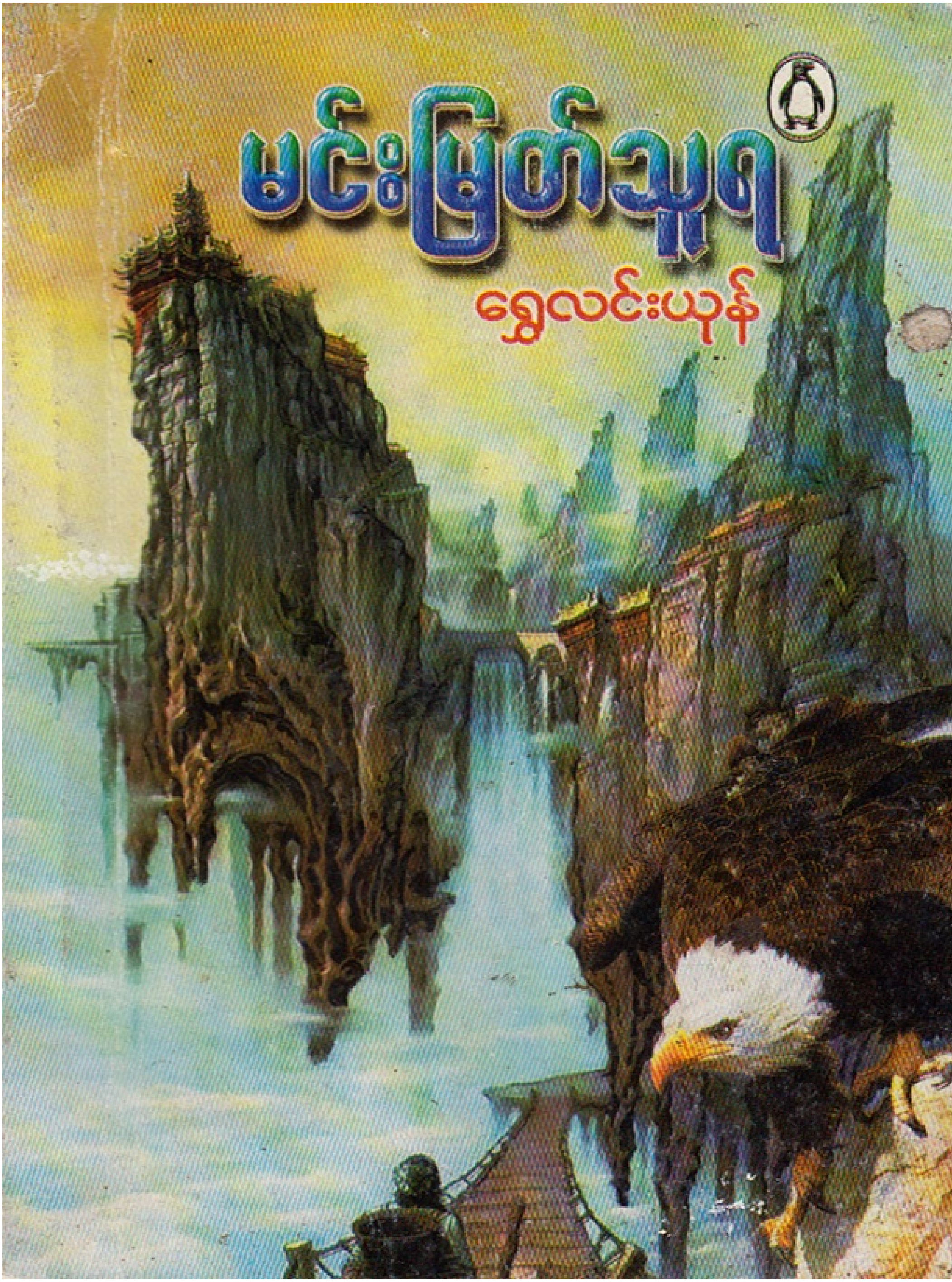
မင်းမြတ်သူရ
ရွှေလင်းယုန်

ငွေရှာမရလို့

စိတ်ညစ်လာရင်

ရိုးသားကြိုးစားပြီး

ကတိသစ္စာတည်ကြည်အောင် (လေးလေးနက်နက်)

နေကြည့်စမ်းပါ။

ငွေက အလိုလို

သင့်ရှေ့ကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

ချမ်းမြွေ့သရဖီလှိုင်

တစ်နေ့သ၌ နယ်မြို့လေးတစ်မြို့ရှိ ကျားသုံးကောင်ဟု အမည်တွင်သော စားသောက်ဆိုင် ကြီးတွင် လူများနှင့် စည်စည်ကားကား ရှိနေလေ၏ ။

ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်ကြီးသည် မြို့စွန်တွင်ရှိပြီး အုတ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော သုံးထပ်အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်၏ ။ ထိုစားသောက်ဆိုင်၏ ပိုင်ရှင်မှာ တရုတ်သူဌေး ကျင်ပှက်ဆိုသူ ဖြစ်ပြီး သူသည် လွန်စွာအလှအပကြိုက်သူဖြစ်သဖြင့် ညသို့ရောက်သည်နှင့် ဆိုင်၏ ပတ်ပတ်လည် တွင် ရောင်စုံမီးများ ထွန်းညှိလေ၏ ။

ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်များတွင်လည်း မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိထားလေ၏ ။

ထို့ကြောင့် ညသို့ရောက်သည်နှင့် ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ဖြတ်သန်းသွား လာသူများသည် ဆိုင်ကြီးကို ငေးမောမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။

တရုတ်သူဌေးကျင်ပှက်သည် အစားအသောက်နှင့် တွဲဖက်၍ အရက်ကိုပါ ရောင်း၏ ။

ထို့ပြင် စီးပွားရေးအကွက်မြင်သူဖြစ်သဖြင့် ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်ကြီး၏ အပေါ် ထပ်တွင် မိန်းမရှင်များကို ခေါ်ယူ၍ ကျွေးမွေးထား၏ ။

ထိုအခါ ပျော်ရွှင်လိုသူတို့အတွက် ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်ကြီးသည် နတ်ဘုံနတ် နန်းတမျှ ဖြစ်နေလေ၏ ။

ထို့ကြောင့် အပျော်ရှာလိုသူတိုပ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်ကြီး သည် ကျော်ကြား၏ ။

တရုတ်သူဌေး ကျင်ပှက်၏ အစီအမံကောင်းမှုကြောင့် ကျားသုံးကောင်စားသောက်ဆိုင်ကြီး ၏ ဂုဏ်သတင်းသည် အနီးအနား မြို့များသို့ပင် ကျော်ကြား၏ ။

ထိုအချိန်က နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်ဖြစ်သဖြင့် မြို့အုပ်၊ အရေးပိုင် စသော လူများသည် ကျားသုံးကောင်ဆိုင်ကြီးကို မမြင်ဟန်ဆောင်ထားကြ၏ ။

၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် ထိုဆိုင်ကြီးသို့ သွားရောက်၍ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားကြ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်သူဌေးကျင်ပှက်ကလည်း ကျေးဇူးသိတတ်စွာဖြင့် နတ်ဘုံ နန်းနန်းသဖွယ် ပျော်ချင်တိုင်း ပျော်စေ၏။ ထို့အတွက် အခကြေးငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးရဘဲ အိမ်အပြန်လက် ဆောင်ပဏ္ဏာများပင် ပြန်ပေး၏။

ထို့ကြောင့် ဗြူရိုကရက်အရာရှိကြီးများသည် ကျားသုံးကောင်ဆိုင်ကြီးကို မမြင်ဟန် မကြား ဟန်ပြုထားကြ၏။

ကျားသုံးကောင်စားသောက်ဆိုင်ကြီး၏ အောက်ထပ်တွင် အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာ များကို ရောင်းချပေး၏။ ဆိုင်၏ ဒုတိယထပ်တွင် အနီးအနားမြို့များမှ လာရောက်ပျော်ပါးလိုသူများ အတွက် တည်းခိုနိုင်ရန် အခန်းများရှိ၏။

ဆိုင်၏ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင်မူ ချောမောလှပသော နတ်သမီးလေးများကို ထားရှိလေ၏။

တရုတ်သူဌေးကျင်ပှက်ကမူ ဆိုင်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံး ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သီးခြားအိမ်ငယ်လေး တစ်လုံး ဆောက်လုပ်နေထိုင်၏။

ထိုအိမ်လေး၌ အိမ်ရှင်မ မရှိသေးချေ။ ထိုအိမ်ရှင်မနေရာအတွက် နတ်သမီးလေးများက တစ်လှည့်စီ ပြုလုပ်ပေးကြ၏။

ကျင်ပှက်နှင့် ရင်းနှီးသူများက ၎င်းကို ပဟေဠိဆန်သူတစ်ဦးဟု ထင်မှတ်ကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျင်ပှက်သည် မိန်းကလေးများနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု သော်လည်း ၎င်းတို့နှင့် ရောရောနှောနှော နေထိုင်လေ့မရှိချေ။

ကျင်ပှက်သည် အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုလည်း

မက်မောတွယ်တာခြင်း မရှိ။ ကျင်ပှက်ဘဝတွင် အရေးကြီးဆုံးအရာမှာ ငွေပင်ဖြစ်၏ ။

သူသည် ငွေကိုသာ ကိုးကွယ်၏ ။ ငွေကို အလွန်ချစ်သောကြောင့် ငွေရမည်ဆိုလျှင် မည် သည့်အလုပ်ကိုမဆို လုပ်၏ ။

ကျင်ပှက်နှင့် အနီးကပ်နေထိုင်သူများက ကျင်ပှက်သည် မိသားစုမရှိ။ တစ်ကိုယ်တည်းနေ ထိုင်သော်လည်း အဘယ်ကြောင့် ဤမျှလောဘကြီးနေသနည်းဟု မေးခွန်းထုတ်ကြ၏ ။

ထိုအခါ ကျင်ပှက်က မေးစင်းသော မျက်လုံးများပိတ်အောင် တဟားဟား မေးခွန်းထုတ် ကြ၏ ။

ထိုအခါ ကျင်ပှက်က မေးစင်းသော မျက်လုံးများ ပိတ်အောင် တဟားဟား ရယ်မော လိုက်ပြီး

“ ဟား ဟား ဟား . . . ကျင်ပှက်ဘဝမှာ ငွေထက်အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ကျင်ပှက်ရဲ့ မိသားစုဟာ ငွေပဲ၊ ကျင်ပှက်ရဲ့ ဇနီးမယားဟာလည်း ငွေပဲ၊ ကျင်ပှက်ဟာ ငွေနဲ့ ကင်းကွာလို့မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ငွေရဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားထိုးလို့မရဘူး ”

ဟု ပြောလေတော့၏ ။

*****

ကျားသုံးကောင်ဆိုင်ကြီး၏ အနောက်တွင် ထင်းနှင့် အာလူး၊ ကြက်သွန် စသည်တို့ကို သိုလှောင်သော ဂိုဒေါင်ငယ်လေးတစ်လုံး ရှိ၏ ။

ညသို့ရောက်သောအခါ ထိုဂိုဒေါင်ငယ်လေးရှေ့က လှေကားထစ်များတွင် မှောင်ရိပ်ကျ၍ နေလေ၏ ။

ထိုမှောင်ရိပ်လေးကို ခိုကပ်၍ အိပ်စက်နေသော လူငယ်လေးတစ်ဦးလည်း ရှိ၏။

ထိုလူငယ်လေးမှာ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်၍ တစ်မြို့လုံးက သူ့ကို မိုးမြေဟု ခေါ်ကြ၏။

မိုးမြေသည် ခိုကိုးရာမဲ့ ဆင်းရဲလွန်းသဖြင့် တစ်မြို့လုံး၏ အခိုင်းခံ ဘုံကျွန်းလေးဘဝဖြင့် နေထိုင်ရ၏။

သူသည် တစ်နေ့လုံး ဘုံကျွန်းအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်၍ ညသို့ရောက်လဆင် ကျားသုံး ကောင်စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

စားသောက်ဆိုင်အနောက်ရှိ မှောင်ရိပ်ကျသော လှေကားထစ်များသည် သူ၏ နားခိုရာဖြစ် ၏။ မိုးမြေသည် ထိုနေရာလေးတွင် လှဲအိပ်၍ မီးရောင်စုံလင်းထိန်နေသော စားသောက်ဆိုင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေတတ်၏။

ထိုဆိုင်ကြီးသို့ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ လာရောက် စားသောက်ကြ၏။ မြူးတူးပျော်ပါးကြ ၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသူတို့အတွက် ထိုနေရာသည် နတ်ဘုံနတ်နန်းသဖွယ် မှတ်ယူနိုင်ကြ၏။

သူသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် စားသောက်ဆိုင်ကြီးအနီးသို့ တိုးကပ်၍ စားသောက်နေသူများ ကို ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုသူများအားလုံး အကောင်းဆုံးဟင်းလျာများကို မှာယူစားသောက်ပြီး အရက်သေစာများ ကို မှာယူစားသောက်ကြ၏။

ထိုထက်ပို၍ ပျော်ရွှင်မြူးတူးလိုသူများသည် ဆိုင်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ကြ၏။

ဆိုင်သို့ ရောက်လာသူအားလုံး ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေပြီး မိမိဘဝနှင့် ကွာခြားလှ၏။

အဘယ်ကြောင့် ဤမျှကွာခြားနေသည်မသိ။ သူတို့အားလုံး ပျော်မြူးနေချိန်တွင် မိမိတစ် ကိုယ်တည်း မှောင်ရိပ်ထဲတွင် အထီးကျန်နေသလိုရှိ၏ ။

မိုးမြေသည် အိပ်လို့မရသည့်အခါတိုင်း ကျားသုံးကောင်ဆိုင်ကြီးကို ကြည့်၍ အတွေးနယ်ချဲ့ နေတတ်၏ ။

ယနေ့ညလည်း အိပ်မရသဖြင့် ဆိုင်ကြီးသို့ ငေးမောရင်း ချမ်းသာခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်း ကွာ ခြားပုံအကြောင်းကို တွေးတောနေမိ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် စားသောက်ဆိုင်အနောက်ရှိ တံခါးပွင့်သွားပြီး ပိန်လှီလှီလူကြီးတစ်ဦးသည် မိုးမြေရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာ၏ ။

၎င်းမှာ ကျားသုံးကောင်စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ဦးသော်ကောင်း ဆိုသူဖြစ်၏ ။

အဘိုးကြီးသည် စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်ပြီး မိုးမြေကို သနားကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်များကို ကျွေးတတ်၏ ။

ဦးသော်ကောင်းသည် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ထိုင်နေသော မိုးမြေရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး

“ မအိပ်သေးဘူးလား မိုးမြေ၊ မင်းအတွက် ကြာဇံနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ ယူလာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မိုးမြေက ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“ မအိပ်သေးပါဘူး အဘရယ်၊ ဒီနေ့ည ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ တဂကြီး စားရတော့မယ်၊ အခုလို စေတနာထားပြီး ကျွေးမွေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးသော်ကောင်းဆိုသော အဘိုးကြီးက

သက်ပြင်းချ၍

“ ဆိုင်မှာပိုလျှံတဲ့ အစားအစာတွေကို လူလေးစားတော့လည်း အကျိုးမဲ့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ မိုးမြေက

“ ကျုပ်မစားလည်း အကျိုးမမဲ့ပါဘူး အဘရယ်၊ အမှိုက်တောင်းထဲရောက်ရင် ဂုတ်ကျားတို့၊ အောင်နက်တို့ စားလို့ရတာ ပေါ့၊ တကယ်တော့ ဒီအချိန်မှာ သူတို့လည်း ဆာလောင်နေမှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးသော်ကောင်းက မိုးမြေကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘပေးထားတဲ့ အစားအစာတွေကို လူကလေး စားလိုက်ပါ၊ သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကလေးရဲ့ ဝမ်းမီးငြိမ်းသွားပြီပေါ့၊ အဘ သွားတော့မယ် ”

ဟု ပြောကာ မှောင်ရိပ်ထဲမှ ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်ကြီးဆီသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားလေ၏ ။

မိုးမြေသည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်သလိုရှိသဖြင့် ဦးသော်ကောင်း စွန့်ကြဲသော ခေါက်ဆွဲ ကြော်များကို တဂကြီးစားလိုက်လေ၏ ။

နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးမြေသည် မြို့ထဲရှိ ကျောင်းဆရာကြီး၏ နေအိမ်ကို ပြင်ဆင်ရာတွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန်သွား၏ ။ ကျောင်းဆရာကြီးသည် လွန်စွာကပ်စေးနည်းလှသဖြင့် အခကြေး ငွေမပေးဘဲ ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ငပိရည်။ တို့စရာဖြင့် နယ်ဖတ်ကျွေးမွေး၏ ။

ညနေစောင်းသောအခါ မိုးမြေစားသောက်ရန် ပဲကြီးလှော် တစ်ထုပ် ပေးလိုက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခိုင်းလေ၏ ။

မိုးမြေသည် ကျောင်းဆရာကြီးကို ပြုစုခြင်းမရှိဘဲ ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်ကြီးကို ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ ဦးသော်ကောင်းက စောင့်ကြိုနေပြီး

“ လူလေး . . . မင်း ဒီနေ့ တော်တော်စောပါလား၊ မင်းကို တွေ့ချင်လို့ စောင့်နေတာ အတော်ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးမြေက ဦးသော်ကောင်း၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ကျားသုံးကောင်မှာ သူဌေးကျင်ပုက် စိတ်ညစ်ရမဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး မ နက်ဖြန်သေရတော့မဲ့ အမူအရာ ပေါက်နေပေမယ့် ဆေးဆရာ ခေါ်ဖို့ လုံးဝမကြိုးစားဘူး၊ အတော်ခေါင်းမာတဲ့ လူပဲကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးမြေက နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဒီလူဟာ ကျားသုံးကောင်ကို ပျော်ပါးဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးသော်ကောင်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့လိုလူမျိုးနဲ့ ကျားသုံးကောင်ဟာ လုံးဝမအပ်စပ်ဘူး၊ သူဟာ ကျားသုံး ကောင်ကို တည်းခိုဖို့သက်သက်နဲ့ ရောက်လာတာကွ၊ ကျားသုံးကောင်မှာ အရက်သေစာနဲ့ မိန်းမတွေ ရှိတာကို သူစိတ်ဝင်စားပုံ မရဘူး။ သူ့ရဲ့အမူအရာဟာ ဒါမျိုးတွေ လိုက်စားတဲ့ အမူအရာ လည်း မရှိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးမြေက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ သူ့မှာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းလည်း ရှိပုံမရဘူးလား ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးသော်ကောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူဟာ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တကယ်တော့ ကျားသုံး ကောင်ကို ဒီလူရောက်လာတာ သူ့ရဲ့ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးလွန်းလို့ကွ၊ ငါ့အထင်တော့ ဒီလူဟာ သေလောက်တဲ့ ရောဂါတစ်ခုရှိပုံရတယ်။ ဆေးဆရာခေါ်ဖို့ပြောတာလည်း မရဘူး၊ သူဟာ တစ်ချိန် လုံး သွေးတွေအန်နေတယ်၊ အခန်းထဲမှာလည်း ခဏခဏ ပြိုလဲကျတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို စောင့် ကြည့်ဖို့ လူတစ်ယောက်လိုတယ်၊ သူဌေးကျင်ပှက်ကတော့ သူ့ကို အတော်စိတ်ညစ်နေပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးမြေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒီလူကြီးမှာ သူဌေးကျင်ပှက်ကို ပေးဖို့ ပိုက်ဆံလုံလုံ လောက်လောက် ပါရဲ့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးသော်ကောင်းက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီလူကြီးမှာ ငွေရေးကြေးရေးတော့ ပြေလည်ပုံရတယ်ကွ၊ သူဟာ သူဌေးကျင်ပှက်ကို တစ်လစာငွေတွေ ကြိုပေးထားတယ်၊ ဒါကြောင့် လူလေး သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ပါကွာ ကုသိုလ် ရပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးမြေသည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူတစ်ပါး၏ အခက်အခဲကို ကူညီလိုစိတ် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေသောသူကို ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ ဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ်ကူညီပါ့မယ် အဘရယ်၊ ဒီလူကြီးဆီကို အခုပဲ သွားကြရအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မှ မိုးမြေသည် အဘိုးကြီး ဦးသော်ကောင်းနှင့်အတူ ကျားသုံးကောင်စား သောက်ဆိုင်ကြီးအတွင်းသို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

စားသောက်ဆိုင်အတွင်းရှိ အခန်းငယ်လေးတွင် လွန်စွာပိန်လှီပြီး အားအင်ချိနဲ့နေသော လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏ ။

ဦးသော်ကောင်းက မိုးမြေကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍

“ ခင်ဗျားကို ပြုစုဖို့ သူ့ကို ခေါ်ထားိုက်ပါ၊ ဒီကောင်လေးက စိတ်သဘောထား သိပ်ကောင်း တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ပိန်လှီလှီလူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်အနားမှာ ဘယ်သူမှရှိဖို့မလိုဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးနေ ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အခန်းထဲက ထွက်သွားကြ ”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏ ။

မိုးမြေသည် ထိုလူကြီးကို ဂရုဏာသက်သွားပြီး အနီးသို့ တိုးကပ်သွားကာ

“ ဦးလေး . . . ကျုပ်က တစ်မြို့လုံးရဲ့ ခိုင်းဖတ်ကောင်းလေး တစ်ယောက်ပါ၊ ကျုပ်မှာ မိဘ ဆွေမျိုးလည်း မရှိဘူး၊ နေစရာအိမ်လည်း မရှိဘူး၊ ညဆိုရင် ဒီဆိုင်အနောက်က လှေကားထစ်လေး မှာ အိပ်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုယုံပါ၊ ကျုပ်က တစ်မြို့လုံးကလူတွေကို စေတနာထားတယ်၊ သူတို့ မှာ အခက်အခဲဖြစ်ရင် ကူညီပေးတယ်၊ ခိုင်းစရာရှိရင် ငွေရေးကြေးရေးကို မမျှော်ကိုးဘဲ ဝိုင်းကူလုပ် ပေးလိုက်တယ်၊ ကျုပ်ကူညီလိုက်လို့ သူတို့ စိတ်ချမ်းသာသွားရင် ကျေနပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးလေး နေမကောင်းဖြစ်နေတာကိုလည်း ကူညီပါရစေ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ လူကြီးက မိုးမြေ၏ မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်ပြီး

“ မင်းဟာ တစ်မြို့လုံးရဲ့ခိုင်းဖတ် နင်းပြားကောင်လေး တစ်ယောက်ပေါ့

”

ဟု ရေရွတ်လေ၏ ။ မိုးမြေက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ်၊ ဒီတစ်မြို့လုံးမှာ ကျုပ်ထက်နိမ့်ကျတဲ့သူ မရှိပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မိုးမြေ၏ စကားကို နားထောင်၍ လူကြီးက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း

“ ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် မင်းကို ငါ့အနားမှာ ခေါ်ထားမယ်၊ အခကြေးငွေ ဘယ်လောက်ပေးရ မလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ မိုးမြေက

“ တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ဦးလေး နေမကောင်း ဖြစ်နေတာကို ကူညီပြီး ကျုပ်က ကုသိုလ်လိုချင်တယ်၊ ကျုပ်ကိုပေးရင် ကုသိုလ်တွေပဲပေးပါ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မိုးမြေ၏ စကားကြောင့် လူကြီး၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားပြီး

“ ကုသိုလ်ပဲပေးပါ ဟုတ်လား၊ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ တကယ်တော့ ကုသိုလ်ဆိုတာ ပေးလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တောင်းယူလို့လည်း မရဘူး။ ကိုယ်တိုင်လုပ်မှရ တယ်။ ကိုင်း . . . . မင်း ငါ့အခန်းထဲမှာပဲ အိပ်ပေတော့၊ မင်းကို တစ်ခု ကြိုပြီးပြောထားရမယ်၊ ငါ့အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှမမေးပါနဲ့၊ ဆေးကုဖို့လည်း မတိုက်တွန်းပါနဲ့၊ ငါ့ရောဂါကို ငါ့ဘာသာ ကုနိုင်တယ်၊ ဘယ်ဆေးဆရာမှ ကုစရာမလိုဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ရောဂါဟာ ကျွမ်းနေပြီကွ၊ သိကြားမင်းဆင်းပြီးကုရင်တောင် မပျောက်နိုင်တော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မိုးမြေသည် လောလောဆယ် လူကြီးနှင့် အငြင်းမပွားလိုသဖြင့်

ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဦးလေးပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပါ့မယ်၊ တကယ်တော့ ဦးလေး စိတ် ချမ်းသာဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ပိန်လှီလှီလူကြီးက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်း

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီအချိန်မှာ ငါစိတ်ချမ်းသာဖို့ သိပ်လိုအပ်တာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မိုးမြေသည် ထိုနေ့မှစ၍ ဂွကျသောလူကြီးအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးရ၏ ။

လူကြီးသည် လွန်စွာအားနည်းနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏ ။

သူသည် မကြာခဏ ချောင်းဆိုးတတ်ပြီး ချောင်းဆိုးလိုက်တိုင်း သွေးများပါလာတတ်၏ ။

မိုးမြေသည် လူကြီးကို စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဦးလေးရောဂါ အခြေအနေ အတော်ဆိုးနေပြီ၊ ဆေးဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ပြလိုက်ပါလား ”

ဟု တိုက်တွန်းလေ၏ ။ ထိုအခါ လူကြီးက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့၍

“ မင်းရဲ့စေတနာကို ငါနားလည်တယ်၊ ငါခေါင်းမာနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါက ဆေးပညာ ကို နားလည်တဲ့ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ကွ၊ ငါ့ရဲ့ဝေဒနာကို ငါအသိဆုံးပဲ၊ ငါ ဘယ်လိုမှ ဆေးကုလို့ မရတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးမြေက ဘာရောဂါမို့လို့လဲ

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ငါ့ရောဂါက အဆိပ်မိတဲ့ရောဂါကွ၊ ဒီရောဂါက ဖြေဆေးမရှိဘူး၊ ဒီအဆိပ်ကိုဖြေချင်ရင် နှင်းဖုံးတောင်က ရှားပါးတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကို စားရတယ်၊ အဆိပ်ဖြေဆေးကို လိုချင်ရင်လည်း အဲဒီ ပန်းကိုရမှ ဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိုးမြေက မောလျှဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါဆိုရင် ဦးလေးကို ဘယ်သူအဆိပ်ခတ်တာလဲ၊ အဲဒီ လိုကိုရော ပုလိပ်က အရေးမယူ ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ပိန်လှီလှီလူကြီးက မိုးမြေကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ ဟေ့ကောင် . . . မင်းငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မေးခွန်းတွေထုတ်တာလဲ၊ မင်း စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်တာလား ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

မိုးမြေက လက်ကာပြ၍

“ စိတ်မရှိပါနဲ့ ဦးလေးရယ်၊ ကျုပ်မှားသွားတယ်၊ ဦးလေးစကားကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတာပါ၊ နောက်ဆိုရင် ဦးလေးမကြိုက်တာ မပြောတော့ပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

လူ့ဂွစာကြီးသည် မိုးမြေကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ အေး . . . ဒီတစ်ခါတော့ ပထမဆုံးအနေနဲ့ မင်းကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် တော့ မင်းကို လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ အခန်းထဲက မောင်းအထုတ်ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

လူကြီးသည် ထိုညက မိုးမြေနှင့် စကားမစပ်တော့ဘဲ အိပ်မောကျသွားလေ၏ ။ မိုးမြေသည် ထိုအခါမှပင် ခဏမျှ မှေးစက်ရ၏ ။

အရုဏ်တက်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ လူကြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာသဖြင့် မိုးမြေအိပ်ရာမှနိုးလာ၏ ။ လူကြီးသည် နံနက်စာအဖြစ် ဆန်ပြုတ်အနည်းငယ်ကို စား၏ ။

ဆန်ပြုတ်စားပြီး ခဏကြာလျှင် အန်ထုတ်ပြန်၏ ။ လူကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အားအင်ချည့် နဲ့လာဟန်ရှိ၏ ။ မိုးမြေသည် ရောဂါဝေဒနာ ပြင်းထန်လာသည့်လူကြီးကို နားချ၍ မရသည့်အဆုံး တွင် ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ပြုစုပေးလေ၏ ။

လူကြီးသည် ရောဂါဝေဒနာ ဆိုးဝါးလာသည်နှင့်အမျှ တစ်နေ့တခြား ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲ လာ၏ ။ သို့သော် မိုးမြေက လူကြီးကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ပြုစုပေးလေ၏ ။

မိုးမြေသည် လူကြီးထံမှ အခကြေးငွေ မရရှိသော်လည်း ဆွေမျိုးရင်းချာကဲ့သို့ သဘောထား ကာ ပြုစုပေးရှာ၏ ။ လူကြီးသည် အားအင်ချည့်နဲ့နေသော်လည်း မိုးမြေအား အော်ဟစ်ကြိမ်း မောင်း၏ ။

မကျေမနပ်ဆဲဆိုပြီး မိုးမြေမခံနိုင်အောင် ပြောဆို၏ ။ မိမိသည် သေခါနီး လူတစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံးခရီးကို ပြုစုပေးနေခြင်းဟု ယူဆထား၏ ။

ထို့ကြောင့် လူ့ဝွစာကြီးအား စိတ်မဆိုးဘဲ သည်းညည်းခံ ပြုစုပေး၏ ။

မိုးမြေက လူကြီး၏ အံဖတ်များကို ကျုံးရင်း

“ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဒေါသကြီးနေရတာ လဲ၊ ဦးလေးက သေတော့မယ်လို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ယုံကြည်လည်း ဘဂကူးကောင်းအောင် တရားစာလေး ဘာလေး ရွတ်နေပါလား ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏ ။

ထိုအခါ လူကြီးက မိုးမြေကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ ဟေ့ကောင် . . . မင်းငါ့ကို အထင်သေးလှချည်လား၊ ငါ့ကို သေခါနီး ဘုရားကြိုက်အောင် လုပ်မပြချင်တော့ဘူး၊ ငါဟာ ဒိဋ္ဌိကွ၊ ငါ့ထိုက်နဲ့ ငါ့ကံ ငရဲကိုပဲ ရောက်ပါစေတော့၊ ပျော်ပျော်ကြီး သွားလိုက်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

သန့်ရှင်းရေးသမား အဘိုးကြီးသည် မကြာခဏ လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး မိုးမြေအား အားပေး စကား ပြော၏ ။

တရုတ်သူဌေးကျင်ပှက်သည် လူ့ဂွစာကြီးအား ကျားသုံးကောင်ဆိုင်ကြီးတွင် ဆက်လက် ထားချင်ပုံမရချေ၊ လူ့ဂွစာကြီးက တစ်လစာငွေကို ပေးထားသဖြင့် ကျင်ပှက်တစ်ယောက် အခက် တွေ့နေလေ၏ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုးမြေသည် လူ့ဂွစာကြီးအား ငြိုငြင်ခြင်း မရှိဘဲ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေး၏ ။ သို့သော် ထိုလူကြီး၏ အခြေအနေသည် တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုဆိုးရွားလာ၏ ။

ထိုလူကြီးသည် အစားအသောက်ကိုပင် မဝင်တော့ဘဲ သွေးများ မကြာခဏ အန်ချနေ၏ ။ မိုးမြေ လူ့ဂွစာကြီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ၎င်းက ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် သွေးများကို အန်ချလိုက်ပြီး

“ ငါ့ရဲက နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေပြီ၊ သေမင်းနိုင်ငံကို သွားရတော့မှာပေ့ါ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မရောက်ဖူးတဲ့နေရာကို ပျော်ပျော်ကြီး သွားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဒီနေရာကို လူတိုင်း ရောက်ကြမှာပဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင် ငါ့နောက်ကို လိုက်လာရဦးမှာပါ၊ ငါ့အသက်နဲ့လဲပြီး အမျိုး ဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အတွက် ငါကျေနပ်တယ်၊ ဒီမှာ ကောင်လေး၊ မင်းကို ငါ စောင့်ကြည့်နေ တာ ကြာပြီ၊ မင်းမှာ တွေးခေါ်မြော်မြင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင်လည်း စိတ်သဘော ထား ကောင်းပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ တာဝန်တစ်ခုပေးချင်တယ်၊ ငါ့ရဲ့တာဝန်ကို မင်းလက်ပြောင်းပြီး ယူလိုက်ပါ၊ ဒါဆိုရင် အန္တရာယ်နဲ့တွေ့ပြီး မင်း သေချင်သေသွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားမှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

လူ့ဂွစာကြီး၏ စကားကြောင့် မိုးမြေသည် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ အခုလောလောတယ်တော့ ကျုပ်ဘဝဟာ ဝမ်းရေးအတွက် တစ်နေကုန် သူများခိုင်းတာကို လုပ်ပေးနေရတာ ချည်းပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူ့ဂွစာကြီးက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း

“ မောရတဲ့အထဲမှာ မင်းကိုရှင်းပြရဦးမယ်ကွာ၊ လူဟာ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းအတွက် အလုပ် မလုပ်ရဘူး၊ အများကောင်းကျိုးရှိမယ့်အလုပ်မျိုးကို လုပ် ရမယ်၊ ငါဟာ လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ပေးရတဲ့ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ကွ၊ ငါ့ဘဝတစ် လျှောက်လုံး ငါ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဆေးမကုခဲ့ဖူးဘူး၊ ကိုယ်ကျိုးထက် လူနာတွေရဲ့ အကျိုးကိုပဲ ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ ဆေးဆရာဘဝတစ်လျှောက်လုံး

ဆရာသက်ရှည်ဆိုပြီး အများရဲ့ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဆီကို မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် ကြောင့်၊ ငါဟာ ဆေးဆရာဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး စွန့်စားခန်းတွေဖွင့်ဖို့ ဖြစ်လာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မိုးမြေက လူ့ဂွစာကြီးကို ကြည့်၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ ဦးလေး အသက်နဲ့လဲပြီး နောက်ဆုံးလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကျုပ်ကို ပြောပြ စမ်းပါ၊ ကျုပ်ဟာ ဦးလေး ပြောပြမှ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရှိခြင်းကို နားလည်သွားတယ်၊ ကျုပ်ဘဝ တစ် လျှောက်လုံး စားဝတ်နေရေးအတွက်ပဲ ရုန်းကန်နေခဲ့ရလို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လူတွေကို စေတနာထားတယ်၊ ကျုပ်ကြောင့် သူတစ်ပါး စိတ်ချမ်းသာအောင် အမြဲ ကြိုးစားတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ လူ့ဂွစာကြီးက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း

“ မင်းစိတ်ဓာတ်က မဆိုးပါဘူး၊ အများအတွက် သယ်ပိုးလိုစိတ် ရှိသားပဲ၊ မင်းကို ငါ့ဘဝရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ငါက သေတော့မှာပဲ၊ လူလေး ငါ့ရဲ့စကား ကို နားထောင်ပါ၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပါ၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပါ၊ ငါဟာ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း မြင်းခြံမြို့မှာ ဆေးဆရာကြီး ဦးသက်ရှည်ဆိုပြီး သတင်းကြီးခဲ့တယ်၊ တစ်ညတော့ ငါ့ရဲ့ခြံထဲကို လူစိမ်းတစ် ယောက် ရောက်လာပြီး မူးလဲသွားတယ်၊ ငါဟာ လူနာကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ လူနာရဲ့ရောဂါ အခြေအနေဟာ ကုသလို့ မရတော့တဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတတ်ကျွမ်းတဲ့ဆေးပညာကို အစွမ်းကုန်သုံးပြီး ကုသလိုက်တဲ့အခါမှာ လူနာဟာ သေကံ မရောက် သက်မပျောက်ဘဲ လူ့လောကမှာ ဆက်ပြီးနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့တယ်၊

ငါဟာ အမည်မသိ လူစိမ်းကို ငါ့ရဲ့ဆေးတိုက်မှာပဲ ခေါ်ယူပြီး ဆေးကုသခဲ့တယ်၊ လူစိမ်းဟာ ဆေးကုသတဲ့အတွက် အခကြေးငွေလည်း ငါကို မပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ သူ့ရဲ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ မှိုင်းခံစက္ကူနဲ့ ရစ်ပတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မြန်မာဘုရင်တွေ ကိုင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ သန်လျက်တစ်လျှောင်းကို တွေ့ လိုက်ရတယ်၊ ငါဟာ လူစိမ်းရဲ့လက်မှာ သန်လျက်တစ်လျှောင်းကို တွေ့ရတဲ့အတွက် အလွန်အံ့သြသွားခဲ့တယ်၊ သန်လျက်မှာပါတဲ့ ရှေးဆန်တဲ့ မြန်မာစာအရေးအသားကို လေ့လာဖတ်ကြည့်တော့ ပုဂံမင်းကိုင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ သန်လျက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရတယ်၊ သန်လျက်ဆိုတာ ငါတို့ မြန်မာ ဘုရင်တွေ ကိုင်ဆောင်ရတဲ့ မင်းမြောက်တန်ဆာငါးပါးထဲက တစ်ပါး အပါအဝင်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီသန် လျက်ကို ဘယ်မှာအသုံးချမလဲလို့ လေးလေးနက်နက် မေးမြန်းကြည့်တယ်၊ ဒီတော့မှ ဒီကောင်တွေရဲ့ ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ အကြံအစည်ကို နားလည်သွားတယ်၊ လူနာဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း တွေကို အမဲလိုက်သလို လိုက်လံရှာဖွေနေတဲ့ စကြာဂိုဏ်းကြီးရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပဲ၊ စကြာဂိုဏ်းဟာ အင်မတန် လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား တောင့်တင်းတယ်၊ စကြာဂိုဏ်းထဲမှာ အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတွေနဲ့ ပညာတတ်တဲ့လူတွေ အများကြီးပါတယ်၊ ဗျူရိုကရက် အရာရှိတချို့ တောင် စကြာဂိုဏ်းထဲမှာ ပါတယ်လို့ သိရတယ်၊ ငါ့ရဲ့လူနာဟာ စကြာဂိုဏ်းထဲက သန်လျက်ကို ခိုးယူပြီး မျက်နှာဖြူအရာရှိ တစ်ယောက်ကို ရောင်းချမလို့ပဲ၊ ဒီကောင်တွေဟာ ငွေသာရမယ်ဆိုရင် ဘနဖူး သိုက်တူးမယ့်ကောင်တွေပဲ၊ မြန်မာဘုရင်ရဲ့ သန်လျက်ဟာ မြန်မာပြည်မှာပဲ ရှိသင့်တယ်၊ တိုင်းတစ်ပါးကို မရောက်သင့်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပုဂံမင်းကိုင်ဆောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ သန်လျက်ကို ငါ့အသက်နဲ့ လဲပြီး ကာကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာပဲ စကြာဂိုဏ်းကလူတွေ သူတို့ ဂိုဏ်းဝင်ရှိတဲ့ နေရာကို အနံ့ခံပြီးလိုက်လာကြတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ ဆေးဆရာဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး မြန်မာ ပြည်အနှံ့ လှည့်လည်ပြေးလွှားနေခဲ့ရတယ်၊ စကြာဂိုဏ်းသားတွေဟာ အင်အားတောင့်တင်းလွန်းလို့ ငါ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာနိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ မြို့တစ်မြို့ကိုရောက်တော့ ငါဟာ

ကံဆိုးချင်တော့ စကြာဂိုဏ်းသားတွေရောင်းတဲ့ ထမင်းဆိုင်ကိုမှ ဝင်ပြီး စားသောက်မိတယ်၊ စကြာ ဂိုဏ်းသားတွေဟာ ငါ့ကို လုပ်ကြံချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဟင်းချိုထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ပြီးသတ်ဖို့ လုပ်ကြံခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ဆေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့အတွက် ဟင်းချိုထဲမှာပါတဲ့ အဆိပ်ကို ရိပ်မိပြီး၊ အကုန်အစင်မသောက်ဘဲ နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့ရဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးဝါးလာခဲ့တယ်၊ ငါဟာ စကြာဂိုဏ်းသားတွေ လက်ကလွတ် အောင် အရင်ကလို သွက်သွက်လက်လက် မပြေးလွှားနိုင်တော့ဘူး၊ ငါတတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆေးပညာ ကို အသုံးပြုပြီး ကုသဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် စကြာဂိုဏ်းရဲ့အဆိပ်ဟာ ဖြေဆေးမရှိတဲ့အတွက် သေမယ့်နေ့ကိုပဲ စောင့်နေရတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ပြေးလွှားရင်း ငါနဲ့ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်တဲ့ ကျားသုံးကောင်လိုဆိုင်မျိုးကို ရောက်ခဲ့ရတာ ပဲ၊ တကယ်တော့ ကျားသုံးကောင်ဟာ ငါနောက်ဆုံး ခေါင်းချရမယ့်နေရာပါ၊ ဒီတော့ မင်းကို ငါမှာချင်တာက ပုဂံမင်းရဲ့ သန်လျက်ကို တိုင်းခြားကို မရောက်အောင် မင်းဆက်ပြီး တာဝန်ယူပါ၊ ငါကတော့ တမလွန်ဘဝကို သွားရတော့မှာပါ ”

ဟု ပြောကာ လူ့ဝွစာကြီးသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးကာ သွေးများ အန်ကျလေ၏။

မိုးမြေသည် လူ့ဝွစာကြီးပြောသော ပုဂံမင်းသန်လျက်ကြီးကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် အရွယ်ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ သူတစ်ပါး ခိုးဖတ် အလုပ်များကိုသာ လုပ်ကိုင် ခဲ့ရ၏။ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေခဲ့ရ၏။ လူ့ဝွစာကြီးပြောသော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် အလုပ် ဆိုသည်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။ မြန်မာဘုရင်တစ်ပါး၏ သန်လျက်သည် တိုင်းတစ်ပါးသို့ မရောက်ရှိ သင့်ပေ။ ထို့ကြောင့် လူ့ဝွစာကြီးကို ကြည့်၍

“ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ကျုပ်လည်း ဦးလေးလိုပဲ သန်လျက်ကို စကြာဂိုဏ်းသားတွေ လက်ထဲ မရောက်အောင် ကာကွယ်မယ်၊ ဒီလူတွေဟာ

ကိုယ်ကျိုးရှာသမားတွေပဲ၊ ငွေသာရမယ် ဆိုရင် ဘနဖူး သိုက်တူးမယ့်လူတွေ၊ သူတို့လက်ထဲကို သန်လျက် မရောက်အောင် ကျုပ်အစွမ်း ကုန် ကြိုးစားမယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး သန်လျက်ကိုယူပြီး ကျုပ်က အမြဲတမ်း ထွက်ပြေးနေရမှာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူ့ဂွစာကြီးက

“ ပုဂံမင်းရဲ့သန်လျက်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့် လူရဲ့လက်ကို အပ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လူ ဟာ ဘယ်လိုလူဆိုတာ ငါတော့ မသိသေးဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့်လူကို ရှာမတွေ့သေးတော့ မြန်မာပြည်အနှံ့ ပြေးလွှားနေရတာ ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုဂံမင်းရဲ့ သန်လျက် အတွက်တော့ မင်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါကွာ ”

ဟု မှာကြားလေ၏။ ထိုအခါ မိုးမြေက ခေါင်းညိတ်၍

“ စိတ်ချပါ ဦးလေးရယ်၊ ကျုပ် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ကျုပ်တို့ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သန် လျက်တော်ဟာ တိုင်းခြားလက်ကို မရောက်စေရဘူး၊ ဒီသန်လျက်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့လူရဲ့ လက်ထဲကို မရောက်မီ ကျုပ်မရ ရအောင် ကာကွယ်မယ်၊ ဦးလေးကို ကျုပ် ကတိပေးပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေသော လူ့ဂွစာကြီးသည် မျက်နှာဝင်းလက် သွားပြီး

“ မင်းကို အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါယုံတယ်၊ ငါ့ကိုယ်စား ပုဂံမင်းရဲ့ သန်လျက်ကို တိုင်းခြား အမရောက်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ် ”

ဟု ပြောရင်း သွေးများ အန်ချလိုက်ပြန်လေ၏။

လူ့ဂွစာကြီး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဆိုးရွားနေသဖြင့် မိုးမြေသည် အနီးသို့ သွားရင်း ပြုစုပေးရပြန်၏။ ဦးသက်ရှည်သည် ထိုညက တစ်ညလုံး

သွေးများ အန်ချနေလေ၏ ။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း အားနည်းဖျော့တော့လာပြီး မိုးမြေအား ခုတင်အောက်ရှိ ကတ္တီပါ အိတ်ထဲမှ သန်လျက်ကို ထုတ်၍ အပ်လေ၏ ။

မိုးမြေသည် ပုဂံမင်းကိုင်ဆောင်ခဲ့သည်ဆိုသော သန်လျက်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်ရှုနေ၏ ။ သန် လျက်၏ အသွားကို သံဖြင့်ပြုလုပ်ထားပြီး လက်ကိုင်ကို မှန်စီရွှေချထား၏ ။ လူ့ဂွစာကြီးက အားငယ်ဖျော့တော့သော လေသံဖြင့်

“ လူလေး မင်းလက်ထဲကို သန်လျက် အပ်လိုက်ပြီ၊ ငါ့ရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့ တာဝန်တွေကို မင်းဆက်ယူလိုက်ပေတော့ ”

ဟု ပြောကာ လူ့ဂွစာကြီးသည် မျက်လုံးမှိတ်၍ ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်၍ နေလေ၏ ။ ထိုညက လူ့ဂွစာကြီးသည် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်ရင်း သတိပြန်မလည်လာတော့ချေ။

မိုးမြေသည် နံနက်အရုတ်တက်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ လူ့ဂွစာကြီး သေဆုံးကြောင်း သိ လိုက်ရလေ၏ ။ ထို့ကြောင့် လူ့ဂွစာကြီး၏ အကြောင်းကို တရုတ်သူဌေးကျင်ဟုက်အား အကြောင်း မကြားမီ ပုဂံမင်းကိုင်ဆောင်ခဲ့သော သန်လျက်ကို ကတ္တီပါအိတ်ထဲသို့ ထည့်၍ မည်သူမျှမမြင် အောင် ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

ထို့နောက် ၎င်းအိပ်စက်ရာ ဂိုဒေါင်ငယ်လေးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထင်းစည်းများကြား တွင် သန်လျက်ကို ဖွက်ထားလိုက်လေ၏ ။

ထို့နောက် ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်ကာ လူ့ဂွစာကြီး သေဆုံးကြောင်း သတင်းပို့လိုက်၏ ။ ထိုအခါ တရုတ်သူဌေးကျင်ဟုက်သည် အိပ်မှုန်စုံမွှားဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး လူ့ဂွစာ ကြီး၏ အလောင်းကို ကြည့်ကာ

“ တောက် . . . ငါ့ဆိုင်တော့ နာမည်ပျက်ပါပြီကွာ၊ သေမယ့်လူကို လက်ခံထားမိတာ ငါ့ အမှားပါပဲ ”

ဟု မြည်တွန်ကာ တခဏမျှ အကြံထုတ်နေလေ၏။

ထို့နောက် အကြံရရှိဟန်ဖြင့် မိုးမြေနှင့် သန့်ရှင်းရေးသမား အဘိုးကြီးဘက်သို့ လှည့်၍

" ဒီမှာ၊ ဒီလူကြီးသေတဲ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ပဲ သိတယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိကြ ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီလူကြီးရဲ့အလောင်းကို လူမသိ သူမသိ ခိုးပုက်ယူသွားပြီး မြို့ပြင်က သချႋုင်းမှာ သွားပစ်လိုက်ကြ "

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သန့်ရှင်းရေးသမား အဘိုးကြီးက ခေါင်းကုတ်၍

" သချႋုင်းက သုဘရာဇာမေးရင် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ "

ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးကျင်ပုက်က

" သုဘရာဇာကောင်ကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်၊ ဒီကိစ္စအားလုံးကို ငါတာဝန်ယူတယ်လို့ ပြော လိုက်၊ ဒီကောင့်ပါးစပ်ကို ပိုက်ဆံနဲ့ ပိတ်လိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပါ၊ တကယတော့ ဒီကိစ္စမှာ ငါတို့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဆိုင်မှာ လူသေတာ ဧည့်သည်တွေ မသိအောင် ကာ ကွယ်လိုက်တာပါပဲ "

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သန့်ရှင်းရေးမသား အဘိုးကြီးနှင့် မိုးမြေသည် ဆိုင်အနောက်ဘက်သို့ လှည်းတစ်စီးကို ယူဆောင်လာကာ လူ့ဂွစာကြီး၏ အလောင်းကို လှည်းပေါ်သို့ စောင်ဖြင့်ပတ်၍ တင်လေ၏။

ထို့နောက် အလောင်း၏ အပေါ်မှ ထင်းစည်းများကို တင်ကာ မြို့ပြင်သို့ တွန်းသွား ကြလေ၏။

မိုးမြေတို့သည် ၎င်းတို့၏ လှည်းကို မည်သူမျှ သံသယမဖြစ်ဘဲ မြို့ပြင်သချႋုင်းသို့ ရောက်ခဲ့ လေ၏။ ထို့နောက် သချႋုင်းစောင့် သုဘရာဇာကို

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ လူ့ငွစာကြီး၏ အလောင်းကို မြှုပ်နှံလေ၏ ။

လူ့ငွစာကြီး၏ အလောင်းနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စအဝဝကို တရုတ်သူဌေးကျင်ပှက်က တာဝန်ယူမည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သုဘရာဇာသည် ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံပေးလေ၏ ။

မိုးမြေသည် သူ၏ လက်သို့ သန်လျက်ရောက်ရှိလာသည့်နေ့မှစ၍ သန်လျက်ကို လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းရသော အလုပ်တစ်ခု ပိုလာ၏ ။

သူသည တစ်မြို့လုံးအလုပ်ကို လုပ်ရသော လူငယ်လေးဖြစ်သဖြင့် သန်လျက်ကို သိမ်း ဆည်းရန် နေရာရှားပါး၏ ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းခိုကပ်နေထိုင်ရသော ထင်းပုံများကြားတွင် သန်လျက်ကို ဖွက်ထားရလေ၏ ။

သူသည် သန်လျက် လက်ထဲရောက်ခဲ့ချိန်မှစ၍ အိပ်ကောင်းခြင်းလည်း မအိပ်ရ။ စား ကောင်းခြင်းလည်း မစားရ ဖြစ်ခဲ့၏ ။ နေ့လယ်ဘက် အလုပ်လုပ်နေသည့်အခါတိုင်း သန်လျက်ထံ သို့သာ စိတ်ရောက်နေလေ၏ ။

သန်လျက်ပျောက်ဆုံးသွားလျှင် တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်နေသော လူ့ငွစာကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်မှာ သေချာ၏ ။

ထို့ကြောင့်ပင် မိုးမြေသည် သန်လျက်နှင့်ပတ်သက်၍ နေ့ညမပျက် စောင့်ကြပ်နေရ၏ ။ ယနေ့အထိ သန်လျက်နောက်သို့ လိုက်နေသော စကြာဂိုဏ်းသားများ၏ အိပ်အယောင်ကိုမူ မမြင် ရသေးချေ။

၎င်းတို့သည် သန်လျက်နှင့်ပတ်သက်၍ မျက်ခြေပြတ်နေပုံရ၏ ။ တစ်နေ့သ၌ မိုးမြေသည် အလုပ်စောစောသိမ်းပြီး ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့၏ ။

မိုးမြေသည် ဆိုင်အနောက်မှပတ်၍ သူခိုကပ်နေထိုင်ရာ ဂိုဒေါင်လေးသို့ ရောက်သောအခါ မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့်

အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ကျားသုံးကောင် စားသောက်ဆိုင်ကြီးရှိ အလုပ်သမားများသည် ထင်းပုံကြီးများကို အောက် သို့ ချနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ မိုးမြေသည် ထင်းပုံများကြားတွင် သန်လျက်ကို ဖွက်ထားသဖြင့် ခေါင်းနပန်းကြီးသွားပြီး ဂိုဒေါင်လေးအနီးသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးသွားလေ၏။

ထိုအခါ သန်လျက်ဖွက်ထားသောနေရာတွင် ထင်းစည်းများသည် အောက်သို့ ပြန့်ကျဲ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ထင်းပုံများဖယ်ရှား၍ သန်လျက်လေးကို အလောတကြီး ရှာဖွေလေရာ သန် လျက်သည် ထင်းပုံများအောက်တွင်ပင် ကြားညှပ်၍ ရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဆိုင်ရှိ အလုပ်သမားများသည် ထင်းပုံကြားရှိ သန်လျက်ကို တွေ့ရှိပုံ မရသေးချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အလုပ်သမားတစ်ဦးသည် သန်လျက်ဖွက်ထားသော ထင်းပုံ အနီးသို့ တိုးလာ၏။ မိုးမြေသည် အလုပ်သမားကို ကြည့်၍ ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ နေပါဗျာ၊ ကျုပ် မ,ပေးပါ့မယ်၊ ဘယ်ကို မ,မှာလဲပြော ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အလုပ်သမားက

“ အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ မိုးမြေရာ၊ မင်း တစ်နေကုန် ပင်န်းလာတယ် မဟုတ်လား၊ ဆိုင်ထဲမှာ ထင်းပြတ်သွားလို့ မီးဖိုဆောင်ကို ပို့ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိုးမြေက

“ ရပါတယ်ဗျာ . . . ကျုပ်လည်း ဂိုဒေါင်မှာ ခိုကပ်နေတဲ့လူပဲ၊ ဝိုင်းကူမ,ပေးရမှာပေါ့၊ ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့က ဟိုဘက်က ထင်းစည်းကို သွားမ၊ ကျုပ်

ဒီထင်းစည်းတွေ မ,ပေးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ အလုပ်သမားတစ်ဦး ရောက်လာပြန်ပြီး

“ ထမင်းချက်လူကြီးက ဟိုဘက်က ထင်းစည်းတွေကို စိုနေသေးလို့ မလိုချင်သေးဘူးတဲ့ ကွ၊ ဒီဘက်က ထင်းစည်းတွေကိုပဲ သယ်ဖို့ မှာလိုက်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးမြေသည် အခက်တွေ့သွားပြန်၏ ။

ထင်းည်းများကို မ,လိုက်လျှင် ထင်းစည်းများအောက်တွင် ဂှက်ထားသော သန်လျက်လေး ကို အလုပ်သမား တွေ့သွားနိုင်၏ ။

မိုးမြေသည် ထင်းပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်၏ ။ ထို့နောက် အကြံတစ်ခု ရသွားပြီး

“ ဒါဆိုရင် ထင်းစည်းတွေကို ကျုပ် ဒီကနေ မ,ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဆိုင်ထဲကို သွားပို့ ပေတော့ ”

ဟု ပြောကာ ထင်းပုံရှေ့တွင်ရပ်၍ အလုပ်သမားများအား ထင်းစည်းများကို ကမ်းပေး လေ၏ ။

အလုပ်သမားသုံးယောက်သည် ထင်းသုံးစည်းစီ သယ်ဆောင်ပြီး သွားကြ၏ ။ မိုးမြေသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အလုပ်သမား သုံးယောက်အား ထင်းသုံးစည်းစီ ကမ်းပေးပြီး နောက်ဆုံးသယ် ရန်အတွက် မြေပေါ်၌ ထင်းစည်းနှစ်စည်းသာ ကျန်ခဲ့၏ ။

ထိုထင်းစည်းနှစ်စည်းအနက် တစ်စည်း၏ အောက်တွင် သန်လျက်ထည့်ထားသော ကတ္တီပါ အိတ်လေး ရှိ၏ ။

အလုပ်သမားက မိုးမြေ၏ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော အမူအရာကို ကြည့်၍

“ ပော့ကောင် ထင်းစည်းပေးလေကွာ၊ ဘာကြောင့်ကြည့်နေတာလဲ ”

ဟု မေးလေ၏။

မိုးမြေသည် အလုပ်သမားကိုကြည့်၍ ထင်းစည်းတစ်စီးကို ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ ဆိုင်ကို အဲဒီ အစည်းလေး သယ်သွားပေတော့၊ ကျန်တဲ့အစည်းကိုတော့ ကျုပ်ယူပြီး လိုက် ခဲ့ပေးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အလုပ်သမားက

“ ပေးစမ်းပါကွာ၊ မင်းဘာသာ နားနေစမ်းပါ၊ ငါတို့ဘာသာ ငါတို့ သယ်ပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးမြေက လွန်စွာအကျပ်တွေ့နေပြီး

“ သွားစမ်းပါကွာ၊ ကျုပ်သယ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ကျားသုံးကောင်ရောက်ရင် စားစရာလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး တောင်းမလို့ဗျ၊ သူ့အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးမှ စားဖိုမှူးကြီးက ကျုပ်ကို စားစရာလေး ဘာလေး ကျွေးမှာပေါ့ဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ အလုပ်သမားသည် မိုးမြေကိုကြည့်၍ သဘောပေါက်သွားပြီး

“ ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ငါထင်းတစ်စည်းယူပြီး သွားတော့မယ်၊ မင်း အတော်လည်တဲ့ ကောင်ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မိုးမြေသည် ထိုအခါမှပင် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ထင်းစည်းအောက်မှ

ကတ္တီပါအိတ်ကို ကမန်းကတန်းထုတ်လိုက်ပြီး ဂိုဒေါင်ထဲရှိ ကြက်သွန်အိတ်အောက်တွင် ဖွက်ထားလိုက်လေ၏ ။

ထို့နောက် ထင်းစည်းကို ဟန်မပျက် ယူကာ ကျားသုံးကောင် ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ စားဖိုမှူးလူဂကြီးထံတွင် ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်များကို တောင်း ရမ်းလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ စားဖိုမှူးကြီးသည် ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ခေါက်ဆွဲကြော်များကို ထည့်ပေးလိုက် လေ၏ ။

မိုးမြေသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သန်လျက်လေးနှင့်ပတ်သက်၍ စိုးရိမ်သောက ပိုမိုပွားများ လာ၏ ။

ပုဂံမင်း၏ သန်လျက်သည် ရွှေရောင်ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသဖြင့် မသမာသူများ လောဘ ပွားများဖွယ်ရာဖြစ်၏ ။

ထို့ကြောင့် သန်လျက်ကို ယခုထက်ပို၍ လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာတွင် ပြောင်း၍ သိမ်း ဆည်းထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏ ။

သန်လျက်ထည့်ထားသော ကတ္တီပါအိတ်လေးကို ဂိုဒေါင်ထဲတွင် မထားတော့ဘဲ ဂိုဒေါင်၏ ခေါင်မိုးကြားတွင် ဖွက်ထားလိုက်လေ၏ ။

လူ့ဂွစာကြီး ဦးသက်ရှည်ပြောသော စကြာဂိုဏ်းသားများကိုမူ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ သေးချေ။

စကြာဂိုဏ်းသားများသည် လူ့ဂွစာကြီးနှင့် ကတ္တီပါအိတ်လေးကို မျက်ခြေပြတ်နေပုံရ၏ ။

မိုးမြေသည် သန်လျက်ကို ထိန်းသိမ်းရင်း ယုံကြည်စိတ်ချရသူတစ်ဦး၏ လက်ထဲသို့ အပ်နှံရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏ ။

*